

att Riksdagen ville i skrifvelse begära, det Kongl. Maj:t måtte låta verkställa en utredning — vare sig med ledning af redan tillgängliga handlingar eller infordrade uppgifter — af dels huru många jordegare som kunna sälja spanmål, dels huru många som behöfva köpa sådan, och dels huru många som sjelfve förbruka den säd de odla, samt att resultatet af denna utredning snarast möjligt måtte för Riksdagen framläggas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1886.

Gustaf Ericsson.

N:o 34.

Herr J. Petersson i Boestad: Om åsättande af tull å majs, mjöl, fläsk och kött.

Då från nästan alla delar af vårt fädernesland ingå klagorop öfver det betryck, som vår modernäring jordbruket iråkat, och öfver de svårigheter, hvarmed såväl de större som mindre jordbrukarne hafva att kämpa, och som man är temligen ense derom, att dessa svårigheter till stor del bero af vår allt för fria tullagstiftning, som lemna spekulationslustan fritt fält för sin verksamhet, och då de fleste andra kulturländer år efter år alltjemt mer och mer slagit in på tullskyddets bana, så har detta vållat en öfverimport till vårt land, som icke är förenlig med våra tillgångar på egna penningar, utan har lånevägen mer och mer anlitats.

Man har under de senare åren till och med hört uttalanden om, att Sverige skulle låta sitt mindre lönande spannmålsjordbruk till större del ligga nere och i stället odla mer uteslutande fröväxter samt idka mejerifärfärer — derhän har frihandlens försvarare kommit i sina opraktiska och oftast på endast teoretiska grunder byggda system. I hvad mån detta inverkat förlamande på den kraftfulle och flitige svenske jordbrukaren lemna jag derhän, men säkert är, att skola dessa frihandelsidéer fortfarande praktiseras på rent allvar, så komma följderna häraf att blifva olycksbringande för landets bestånd så i finansielt som borgerligt afseende, ty om folket ej flitigt brukar sin åkerjord och odlar spannmålsväxter, så ser jag icke någon möjlighet att landet kan reda sig, och kommer landtbon på obestånd, så måste stadsbon och industriidkaren göra det samma, ty det är klart, att landet måste uppehålla staden och industriidkaren såsom köpare af dess produkter, och att den enes välgång är den andres.

Må vi aldrig glömma, att våra förfäder under träget arbete, försakelse, svett och möda odlat vår jord, så att de å densamma under århundraden kunnat skörda sitt sparsamma lefvebröd för Sveriges folk utan att lita på utlandets öfverproduktion och utan att skuldsätta vårt kära fädernesland, såsom under de senare åren skett.

Med stöd af här ofvan anförda erfarenhet, och lifligt öfvertygad att landets jordbruk kräfver ett snart öfvergifvande af de hittills följda grundsatserna i fråga om tullfri införsel af främmande landtbruksalster, tillåter jag mig vördsammast föreslå följande tullsatser för nedan upptagna artiklar:

Majs	pr 100 kilogram.....	2 kronor,
Mjöl af alla slag	»	1 » 50 öre,
Fläsk	» 1 »	20 »
Kött	» 1 »	10 »

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles ödmjukligen.

Stockholm den 25 Januari 1886.

Johan Petersson

i Boestad från Kronobergs län.